

ADRIANA PENA

Res iudicata pro veritate habetur

...sau despre lucrul judecat

REPERE TEORETICE
ȘI JURISPRUDENȚĂ

Editura
Hamangiu

By Adriana Pena

A

D

A

G

I

U

M

CAPITOLUL I.

REPERE TEORETICE

§ 1. – Originea și scopul *res judicata*

Res, în latină, înseamnă „lucru”, iar *judicata* înseamnă „deja hotărât”. *Res judicata* funcționează ca o piedică în calea judecării unui proces ulterior având aceleași părți, obiect și cauză. Scopul său de bază este acela de a pune capăt litigiului odată ce o chestiune a fost judecată.

Regula lucrului judecat nu depinde de corectitudinea sau incorectitudinea deciziei anterioare, ci este un principiu de drept prin care o chestiune care a fost judecată într-un litigiu nu poate fi rejudecată ulterior între aceleași părți (lucru decis). Așadar, un litigiu soluționat printr-o hotărâre judecătorească definitivă nu mai poate forma obiectul unui nou proces având același obiect, aceeași cauză și aceleași părți și corespunde necesității de stabilitate juridică^[1] și ordine socială^[2], fiind interzisă readucerea în fața instanțelor a unor chestiuni litigioase deja rezolvate.

[1] Principiul stabilității juridice exprimă, în esență, faptul că cetățenii trebuie protejați „contra unui pericol care vine chiar din partea dreptului, contra unei insecurități pe care a creat-o dreptul sau pe care acesta riscă s-o creeze” – I. PREDESCU, M. SAFTA, *Principiul securității juridice, fundament al statului de drept. Repere jurisprudențiale*, www.ccr.ro. În cauza *Brumărescu împotriva României* (Hotărârea din 28 octombrie 1999, M. Of. nr. 758 din 28 noiembrie 2001), Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că unul dintre elementele fundamentale ale preeminenței dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care impune, printre altele, ca soluția dată în mod definitiv de către tribunale unui litigiu să nu fie repusă în discuție.

[2] Ordinea socială reprezintă condiția necesară, dar nu și suficientă pentru stabilitatea și funcționalitatea societății. Ea implică elemente de credibilitate, se referă la o compatibilitate care presupune îndeplinirea corelativă a drepturilor și obligațiilor asumate de indivizi atunci când se angajează în diverse acțiuni și situații sociale, include existența spațială și temporală a anumitor valori sociale fundamentale care trebuie să rămână neschimbate, se întemeiază pe un consens asupra anumitor valori și norme la care indivizii aderă în mod conștient, acceptând țeluri comune și consimțind asupra unor premise și interdicții privind mijloacele prin care poate fi realizat scopul ordinii sociale. În orice societate, ordinea socială este dublată de o ordine juridică sau de drept, alcătuită dintr-un sistem ierarhizat de norme, reguli și prescripții, care reglementează acțiunile indivizilor pe baze normative și sunt elaborate

Necesitatea ca hotărârea pronunțată de judecător să pună capăt definitiv neînțelegerilor dintre părți, fără posibilitatea reluării lor, din cauza incertitudinii ce s-ar fi creat, a apărut în perioada romană, în cea mai veche procedură de judecată, aceea a legisacțiunilor (*legis actiones*)^[1], nefiindu-i nimănui permis să folosească aceeași legisacțiune de două ori pentru satisfacerea aceluiași interes^[2].

Apoi, în perioada procedurii formulare^[3], autoritatea lucrului judecat se realiza prin efectul extinctiv al atestării procesului (*litis contestatio*), considerându-se că această atestare consuma acțiunea, astfel încât reclamantul nu mai avea la îndemână mijlocul tehnic necesar pentru a provoca o nouă judecată. În ceea ce îl privește pe pârât, având în vedere că el însuși „consumase acțiunea”, dacă ar fi dorit să reia procesul, atunci reclamantul putea să îi opună o excepție (*exceptio rei judicatae*) pe care pretorul o insera în formulă, iar judecătorul respingea, în consecință, pretențiile pârâtului^[4]. În felul acesta se asigura respectarea autorității lucrului judecat și în situația în care încercarea de redeschidere a judecății s-ar fi făcut de către pârâtul din primul proces, care ar fi invocat faptul că acțiunea lui „nu se consumase” și, pe cale de consecință, nu își pierduse dreptul. Așadar, o excepție de natură pur procedurală (*bis de eadem re ne sit actio*) era suficientă pentru a distruge pentru totdeauna dreptul adversarului. Apoi, odată cu atenuarea rigorii formalismului, sub sistemul acțiunilor extraordinare (*cognitio extra ordinem*), nu consumarea acțiunii era cea care făcea imposibilă o a doua judecată, ci faptul că ceea ce se judecase anterior exprima adevărul (*res judicata pro veritate accipitur*).

În esență, *res judicata* are la bază următoarele adagii: *non^[5] bis in idem* – nu de două ori același lucru; *ne bis de eadem re sit actio* – să nu existe acțiune juridică de două ori pentru același lucru; *nemo debet bis puniri pro uno delicto* – nimeni nu trebuie să fie pedepsit de două ori pentru același delict; *nemo debet bis vexari pro una et eadem causa* – nimeni nu ar trebui

de autoritatea legală și legitimă (<https://www.stiucum.com/drept/sociologie-juridica/Ordinea-sociala-si-ordinea-jur31856.php>).

[1] Procedura legisacțiunilor, pentru epoca veche, se desfășura în fața magistratului – *in jure* –, apoi în fața judecătorului – *in judicio* (VL. HANGA, *Drept privat roman*, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1978, p. 2).

[2] *Idem*, p. 111.

[3] Procedura formulară se desfășura tot în două etape, în fața magistratului – *in jure* –, apoi în fața judecătorului – *in judicio* (VL. HANGA, *op. cit.*, p. 6).

[4] *Idem*, p. 146.

[5] Pentru desemnarea acestui principiu se folosește și sintagma „*ne bis in idem*”.

să fie pedepsit de două ori pentru același motiv; *interest reipublicae ut sit finis litium* – este în interesul republicii să se pună capăt litigiilor^[1].

§ 2. – Considerații generale privind autoritatea de lucru judecat

Dacă printr-o hotărâre judecătorească s-a soluționat în mod definitiv un conflict oarecare, legea oprește pentru totdeauna de a mai fi dedus judecării, din nou, acel conflict. În această situație avem prezumția legală a autorității de lucru judecat, în virtutea căreia se consideră în mod definitiv soluționat acel conflict: *res judicata pro veritate habetur*. Cu alte cuvinte, soluția dată unei cauze este considerată că exprimă adevărul. Aceasta era abordarea în Codul civil din 1864, autoritatea de lucru judecat fiind reglementată de art. 1201^[2] ca o prezumție legală absolută și irefragabilă de conformitate a hotărârii cu adevărul, iar în vechiul Cod de procedură civilă (art. 166^[3]) ca o excepție de fond, absolută și peremptorie^[4].

În cadrul noii reglementări legale, s-a realizat o modificare semnificativă în ceea ce privește conceptul de autoritate^[5] a lucrului judecat. În trecut, acest concept era tratat ca o instituție cu relevanță în domeniul dreptului material, fiind integrat în Codul civil și considerat o prezumție juridică irefragabilă^[6]. În prezent însă, autoritatea lucrului judecat este abordată exclusiv în contextul procedurii civile, îndeplinind rolul esențial de excepție procesuală de fond. Această transformare semnificativă a fost realizată

[1] V. MATEI, *Dicționar de maxime, reflecții, expresii latine comentate*, Ed. Scripta, București, 1998.

[2] Art. 1201 C. civ. 1864: „Este lucru judecat atunci când a doua cerere în judecată are acelaș obiect, este întemeiată pe aceeași cauză și este între aceleași părți, făcută de ele și în contra lor în aceeaș calitate”.

[3] Art. 166 C. proc. civ. 1865: „Excepția puterii lucrului judecat se poate ridica, de părți sau de judecător, chiar înaintea instanțelor de recurs”.

[4] Excepțiile peremptorii sau dirimante tind la respingerea cererii sau la stingerea procesului (prescripția, autoritatea de lucru judecat, excepția lipsei calității sau capacității procesuale, excepția lipsei dovezii calității de reprezentant, perimarea).

[5] „A conferi autoritate sau a se supune autorității înseamnă a recunoaște în voiața sau în judecata altei persoane un principiu pertinent de acțiune sau de apreciere, fără ca în prealabil să fi reflectat pentru sau împotriva” (L. COANDĂ, F. CURTA, *Mic dicționar de sociologie*, Ed. All, București, 1994, p. 27-28, citat de E. FLORIAN, *Puterea lucrului judecat în materie civilă*, Ed. All, București, 1997, p. 28).

[6] Care nu poate fi contrazis, pus la îndoială; indiscutabil (www.dex.ro).

prin includerea sa în cadrul secțiunii speciale destinate efectelor hotărârii judecătorești.

În contextul discuției despre autoritatea de lucru judecat, reglementarea actuală acordă o mai mare importanță și aplicabilitate principiului *ne bis in idem*^[1], în comparație cu principiul *res judicata pro veritate habetur*. Aceasta înseamnă că justificarea autorității lucrului judecat se bazează, în primul rând, pe interdicția de a relua același litigiu între părți, mai mult decât pe adevărul dezvăluit de procesul anterior.

Se poate concluziona că principiul autorității de lucru judecat are două accepțiuni:

- *în sens material* – de prezumție legală irefragabilă de adevăr judiciar în sensul judecării definitive (și irevocabile) – manifestarea pozitivă a autorității de lucru judecat;
- *în sens procesual* – de excepție procesuală de fond, care împiedică desfășurarea unui nou proces cu privire la același drept – manifestarea negativă a autorității de lucru judecat.

Pentru ca o hotărâre judecătorească să poată fi opusă cu caracter de lucru judecat, trebuie ca ea să fi parcurs toate gradele de jurisdicție sau părțile în drept a o ataca să fi renunțat la căile legale de atac. Cu alte cuvinte, autoritatea de lucru judecat a unei hotărâri judecătorești semnifică faptul că o cerere nu poate fi judecată în mod definitiv decât o singură dată, iar hotărârea este prezumată a exprima adevărul și nu trebuie să fie contrazisă de o altă hotărâre.

Și în jurisprudență s-a statuat că „autoritatea lucrului judecat are la bază regula că o acțiune nu poate fi judecată decât o singură dată și că o constatare făcută prin hotărâre judecătorească definitivă nu trebuie să fie contrazisă de o altă hotărâre, tocmai în scopul de a se realiza o administrare uniformă a justiției. Deci, principiul autorității lucrului judecat împiedică nu numai judecarea din nou a unui proces terminat, având același obiect, aceeași cauză și purtat între aceleași părți, ci și contrazicerile dintre două hotărâri judecătorești, în sensul ca drepturile recunoscute printr-o hotărâre definitivă să nu fie contrazise printr-o altă hotărâre ulterioară, dată într-un alt proces”^[2].

Într-o altă speță^[3] se arată că instituția autorității de lucru judecat a unei hotărâri judecătorești prezintă o importanță primordială pentru stabilitatea

[1] Principiul *ne bis in idem* are înțelesul „nu de două ori același lucru” și este indisolubil legat de principiul autorității de lucru judecat.

[2] I.C.C.J., s. I civ., dec. nr. 3039 din 7 mai 2012, www.iccj.ro.

[3] C.A. Timișoara, s. I civ., dec. nr. 93 din 12 aprilie 2023, www.rejust.ro.

și securitatea raporturilor juridice și, deopotrivă, pentru respectarea principiului legalității. Și aceasta, întrucât există un interes superior ca o hotărâre judecătorească rămasă definitivă și pronunțată în urma administrării unui probatoriu specific și a unor dezbateri contradictorii să se bucure de prezumția absolută de adevăr (*res judicata pro veritate habetur*) și ca, ulterior, nimeni să nu mai poată pune în discuție dreptul consfințit prin aceasta.

De lege lata, principiul autorității lucrului judecat a fost reglementat ca un efect al hotărârii judecătorești, în actualul Cod de procedură civilă părăsindu-se concepția dualistă din ambientul legislativ anterior (în care era reglementat deopotrivă ca o prezumție legală în vechiul Cod civil și ca o excepție procesuală în vechiul Cod de procedură civilă). Pe de altă parte, autoritatea de lucru judecat nu poate fi redusă la funcția unei excepții procesuale (ceea ce ar însemna subordonarea existenței ei de promovarea unei acțiuni ulterioare, în cadrul căreia se să pună problema lucrului judecat deja) și nici la valoarea unui simplu mijloc de probă (o prezumție care se sprijină, ca toate celelalte prezumții, pe probabilitatea conformității cu realitatea).

Scopul urmărit prin reglementarea acestei instituții, de a evita contradicțiile între considerentele hotărârilor, precum și între dispozitivele acestora, se realizează prin cele două mijloace diferite în care se concretizează: prezumția (efectul pozitiv) și excepția (efectul negativ al lucrului judecat). Știut fiind că, dacă efectul pozitiv nu oprește judecata în cel de-al doilea proces, ci doar impune judecătorului și părților respectarea unei hotărâri anterioare în care s-a tranșat aceeași chestiune litigioasă între aceleași părți, fără a presupune o identitate totală de acțiuni, efectul negativ al lucrului judecat oprește o nouă judecată în fond, presupunând întrunirea triplei identități (de părți, obiect și cauză), și asigură absența unei contradicții între dispozitivele hotărârilor judecătorești.

Principiul autorității de lucru judecat corespunde necesității de stabilitate juridică și ordine socială, fiind interzisă readucerea în fața instanțelor a chestiunii litigioase deja rezolvate, și nu aduce atingere dreptului la un proces echitabil prevăzut de art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului, deoarece dreptul de acces la justiție nu este unul absolut, el poate cunoaște limitări ce decurg din aplicarea altor principii^[1].

În cauza *Caracas împotriva României* (Hotărârea din 29 iunie 2006^[2]), Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că „excepția autorității de lucru judecat urmărește un scop legitim, deoarece vizează, fără îndoială, să garanteze securitatea raporturilor juridice în materie civilă. Aceasta nu

[1] I.C.C.J., s. civ. și propr. int., dec. nr. 995 din 4 februarie 2009, www.iccj.ro.

[2] M. Of. nr. 189 din 19 martie 2007.

satisface neapărat, în sine, exigențele impuse de art. 6 alin. (1): mai trebuie examinat, în lumina ansamblului circumstanțelor cauzei, dacă modul în care jurisdicțiile naționale au respins a doua acțiune a reclamantilor, aplicând dispozițiile legale privind autoritatea de lucru judecat, a respectat dreptul lor de acces la o instanță, având în vedere principiul preeminenței dreptului într-o societate democratică”.

În jurisprudența sa, Curtea a mai arătat că autoritatea de lucru judecat face parte din limitările justificate ale dreptului de acces la o instanță, contribuind la respectarea securității raporturilor juridice și a echității procedurii (cauza *Brumărescu împotriva României*), și că dreptul de acces la justiție nu este absolut; el poate permite restricții admise implicit, întrucât, prin chiar natura sa, este reglementat de către stat (cauza *Golder împotriva Regatului Unit*, Hotărârea din 21 februarie 1975, parag. 37 și 38). Elaborând o astfel de reglementare, statele se bucură de o anumită marjă de apreciere. *Totuși, restricțiile aplicate nu pot limita accesul persoanei într-o asemenea manieră sau până într-acolo încât dreptul să fie atins în însăși substanța sa.* În plus, aceste restricții nu sunt conforme cu art. 6 parag. 1 din Convenție decât dacă urmăresc un scop legitim și dacă există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul vizat (cauza *F.E. împotriva Franței*, Hotărârea din 30 octombrie 1998, cauza *Yagtzilar și alții împotriva Greciei*, Hotărârea din 6 decembrie 2001, cauza *Lungoci împotriva României*, Hotărârea din 26 ianuarie 2006^[1]).

Prin Decizia nr. 18 din 17 februarie 2020^[2], Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, a statuat că „principiul relativității hotărârii judecătorești, atât sub aspectul efectelor obligatorii, cât și al lucrului judecat, presupune ca ceea ce a fost judecat să nu poată folosi sau, în principiu, să nu poată fi opus decât de către părțile în proces (și succesorii acestora), fundamentul și justificarea acestui principiu constituindu-le contradictorialitatea și dreptul la apărare” (parag. 95).

[1] M. Of. nr. 588 din 7 iulie 2006.

[2] M. Of. nr. 191 din 10 martie 2020.

CAPITOLUL AL II-LEA.
JURISPRUDENȚĂ^[1]

1. Plată nedatorată. Acțiune arbitrală în obligarea *accipiens*-ului de rea-credință la plata dobânzii legale penalizatoare de la data introducerii acțiunii arbitrale. Acțiune ulterioară prin care *accipiens* a fost obligat la plata dobânzii legale penalizatoare de la data primirii plăților. Neîncălcarea autorității de lucru judecat

NPC, art. 430-432
NCC, art. 1341, art. 1522 alin. (4), art. 1523 alin. (2) lit. e),
art. 1535 alin. (1), art. 1645 alin. (2)

Nu este încălcată autoritatea de lucru judecat dacă prin sentința arbitrală s-a admis o acțiune în repetițiune plată nedatorată și, ca urmare a reținerii imputabilității primirii plăților, *accipiens* a fost obligat la plata dobânzii legale penalizatoare de la data introducerii acțiunii arbitrale, iar în cea de-a doua cauză, în deplină concordanță cu dezlegările jurisdicționale anterioare, *accipiens* a fost obligat la plata dobânzii legale penalizatoare încă de la data primirii plăților, reținându-se că scadența obligației de restituire se identifică cu momentul primirii respectivelor sume, întrucât a cunoscut chiar de la acel moment natura nedatorată a plăților, fiind astfel de rea-credință, și că se află de drept în întârziere. Așadar, s-a făcut aplicarea regulilor de restituire a prestațiilor în cazul plății nedatorate, valorizându-se consecințele relei-credințe a debitorului obligației de restituire. Altfel spus, nu s-a aplicat instituția răspunderii civile delictuale și nu s-a apreciat incidența unui regim juridic distinct de cel care a făcut obiectul primei judecăți.

I.C.C.J., s. a II-a civ., dec. nr. 495 din 7 martie 2023, www.iccj.ro

Prin cererea de arbitrare înregistrată la data de 12 februarie 2021 la Curtea de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României sub nr. x/2021, reclamanta A. SA a solicitat obligarea pârâtei B. SRL la plata sumei de 804.211,17 lei, reprezentând dobândă legală penalizatoare calculată de la data când pârâta a primit plata nedatorată până la data introducerii cererii de arbitrare în dosarul nr. x/2020.

^[1] Spețele sunt redată în ordine invers-cronologică.

Prin sentința arbitrală nr. 88/2021, a fost admisă cererea și a fost obligată pârâta să plătească reclamantei suma de 804.211,17 lei, reprezentând dobândă legală penalizatoare.

Împotriva acestei hotărâri a formulat acțiune în anulare pârâta B. SRL, înregistrată la data de 8 noiembrie 2021 pe rolul Curții de Apel București, Secția a VI-a civilă, sub nr. y/2/2021.

Prin sentința nr. 19/2022, acțiunea în anulare, întemeiată pe prevederile art. 608 alin. (1) lit. f) și h) NCPC, a fost respinsă, ca neîntemeiată.

Împotriva sentinței sus-arătate a declarat recurs pârâta arbitrală B. SRL, înregistrat la data de 1 septembrie 2022 pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția a II-a civilă.

Recursul este nefondat.

În dezvoltarea motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 5 NCPC, recurenta a susținut că instanța investită cu acțiunea în anulare, întemeiată pe prevederile art. 608 alin. (1) lit. f) NCPC, nesanționând încălcarea de către tribunalul arbitral a principiului disponibilității, a încălcat ea însăși prevederile art. 14 alin. (6) NCPC.

Reține că în mod corect Curtea de Apel București a apreciat asupra limitelor de aplicare a motivului de anulare prevăzut de art. 608 alin. (1) lit. f) NCPC. Pentru a stabili dacă tribunalul arbitral a dispus *extra petita*, este necesar să ne raportăm la pretențiile formulate de părți, întrucât prin „lucru cerut” trebuie să se înțeleagă că numai cererile care au fixat cadrul litigiului au determinat limitele acestuia și au stabilit obiectul pricinii supuse judecării.

În acest context, în mod just s-a reținut că prin cererea de arbitrare s-a solicitat obligarea pârâtei la plata dobânzii legale penalizatoare de la data efectuării plăților nedatorate și până la data introducerii cererii de arbitrare ce a făcut obiectul dosarului arbitral nr. x/2020, iar tribunalul arbitral a pronunțat o soluție cu privire la această cerere. Faptul că s-a reținut aplicarea și a altor reguli de drept decât cele indicate de reclamantă nu atrage incidența motivului de anulare prevăzut de art. 608 alin. (1) lit. f) NCPC. De altfel, stabilirea și a altor reguli de drept decât cele expres indicate de parte nu reprezintă o modificare a cauzei acțiunii, dar acest aspect va face obiectul analizei criticilor ce vizează pretinsa încălcare a principiului contradictorialității, în considerentele ce succed.

Contrar susținerilor recurente, nici tribunalul arbitral și nici, în mod subsecvent, curtea de apel investită cu acțiunea în anulare nu au încălcat principiul contradictorialității, în sensul că nu s-au pronunțat în baza unor cereri sau apărări care nu au fost supuse dezbaterii contradictorii a părților. Sub un prim aspect, recurenta a susținut că, prin singurele acte procedurale apte să investescă tribunalul arbitral, reclamanta a solicitat restituirea

fructelor în cazul plății nedatorate, potrivit art. 1639 și art. 1645 NCC, iar temeiurile de fapt ale cererii au constat în efectul pozitiv al puterii de lucru judecat a sentinței arbitrale nr. 4/2021. Primul act prin care este expusă o motivare în fapt a cererii și sunt precizate temeiuri de drept suplimentare l-a reprezentat răspunsul la memoriul dezvoltator depus de B. SA, act care nu face însă referire la caracterul de faptă ilicită extracontractuală a acceptării plății nedatorate de către *accipiens* și nici nu este un act apt să investească instanța arbitrală.

Sub un al doilea aspect, recurenta a susținut că tribunalul arbitral, la rândul său, și-a fundamentat soluția pe calificarea juridică a acceptării plății nedatorate ca fiind fapt ilicit extracontractual și pe incidența art. 1523 alin. (2) lit. e) NCC, aspecte care nu au fost supuse dezbaterii contradictorii a părților.

Instanța de recurs constată însă că, prin scriptul intitulat „răspuns la memoriul dezvoltator”, reclamanta a dezvoltat temeiurile de fapt și de drept ale cererii introductive, relevând că *accipiens* a cunoscut caracterul nedatorat al plății încă de la data efectuării, că îi este imputabilă cauza restituirii și că, prin urmare, acceptarea plății și nerestituirea acesteia către *solvens* reprezintă faptă ilicită extracontractuală, fiind incidente prevederile art. 1535 și art. 1523 alin. (2) lit. e) NCC.

Înscrisul sus-arătat a fost comunicat părții adverse, iar la termenul din 3 august 2021 pârâta arbitrală a combătut, prin concluziile orale formulate *in extenso*, toate aceste susțineri. Trebuie observat că, la termenul când au avut loc aceste dezbateri, pârâta arbitrală nu a invocat eventuala neregularitate a modificării cererii introductive prin formularea ulterioară de temeiuri de fapt și de drept noi. Prin urmare, este pe deplin aplicabilă regula instituită de art. 592 alin. (3) NCPC, potrivit căreia neregularitatea actelor de procedură se acoperă dacă nu a fost invocată de cel interesat la primul termen de judecată la care a fost prezent după producerea neregularității și înainte de a se pune concluzii pe fond. În mod evident, aceste aspecte nu mai pot fi invocate ca motive pentru anularea hotărârii arbitrale, în contextul dispozițiilor art. 608 alin. (2) NCPC.

Față de cele sus-arătate, în mod corect a reținut curtea de apel că tribunalul arbitral nu s-a pronunțat asupra unor chestiuni ce nu au fost supuse dezbaterii contradictorii a părților și că acesta nu a schimbat cauza cererii de arbitrare. Dimpotrivă, soluția a fost pronunțată doar în baza argumentelor formulate de părți și a calificării în drept a situației de fapt deduse judecății.

Cât privește criticile subscribe motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 6 NCPC, constată că nici acestea nu pot fi primite. Recurenta a susținut, în esență, că instanța investită cu acțiunea în anulare nu a motivat

soluția de respingere a criticii de legalitate ce viza încălcarea dreptului la apărare și a principiului contradictorialității. Astfel, împrejurarea că tribunalul arbitral a admis cererea întemeindu-se pe aspecte ce nu au fost invocate procedural și nu au fost supuse dezbaterii părților nu a fost tratată prin sentința recurată.

Fără a relua considerentele sus-arătate, se impune a arăta că textul art. 608 alin. (2) NCPC determină o restricție semnificativă în privința admisibilității unor motive ale acțiunii în anulare. Cum legea nu admite invocarea unor neregularități de ordin procedural, neinvocate *in limite litis*, în condițiile art. 592 alin. (3) NCPC, în mod evident nici instanța investită cu prezenta acțiune în anulare nu era ținută să verifice dacă reclamanta arbitrală și-a suplimentat motivele de fapt și de drept ale cererii cu respectarea rigorilor temporale. Cert este faptul că din considerentele hotărârii recurate transpare raționamentul logico-juridic pentru care s-a apreciat că tribunalul arbitral nu a schimbat cauza cererii introductive și nu s-a pronunțat asupra unor aspecte nepuse în dezbaterea contradictorie a părților.

Așadar, criticile subscrise motivului de nelegalitate prevăzut de art. 608 alin. (1) lit. h) NCPC, privind pretinsa încălcare a principiului contradictorialității și a dreptului la apărare al părâtei arbitrale, au primit un răspuns specific din partea curții de apel. Din această perspectivă, sentința recurată răspunde exigențelor art. 425 alin. (1) lit. b) NCPC, astfel că motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 6 NCPC nu poate fi primit.

În sfârșit, nici criticile ce vizează aplicarea greșită a normelor legale ce reglementează autoritatea de lucru judecat și plata nedatorată, subsumate motivelor de nelegalitate prevăzute de art. 488 alin. (1) pct. 5 și 8 NCPC, nu sunt întemeiate. Contrar susținerilor recurente, prin sentința atacată nu au fost încălcate normele de drept material cuprinse în art. 1341-1344 NCC și nu s-a oferit o calificare duală instituției plății nedatorate, aceea de fapt licit generator de obligații din perspectiva lui *solvens* și fapt ilicit, extracontractual din perspectiva lui *accipiens*. De asemenea, instanța nu a constatat că izvorul obligației de restituire poate fi reprezentat și de un fapt ilicit.

Ceea ce au reținut atât tribunalul arbitral, cât și instanța investită cu acțiunea în anulare este faptul că plata nedatorată are ca efect nașterea unui raport de obligații între *accipiens* și *solvens*, raport în temeiul căruia *accipiens* este obligat, în principal, să restituie ceea ce a primit fără a-i fi datorat. Însă, obligațiile ce îi incumbă lui *accipiens* trebuie analizate și din perspectiva bunei sau relei sale credințe. În mod corect s-a apreciat că *accipiens* este de rea-credință în situația în care a avut cunoștință despre caracterul nedatorat al plății în momentul în care a primit-o de la *solvens*.

Altfel spus, s-a reținut că obligația lui *accipiens* de a restitui sumele de bani primite fără a-i fi datorate a devenit exigibilă încă de la data remiterii acestora de către *solvens*. Ca atare, instanța a făcut aplicarea prevederilor art. 1535 alin. (1) NCC, obligându-l pe *accipiens* la plata de daune-interese moratorii în cuantumul prevăzut de lege pentru întârzierea în executarea obligației de restituire a plății nedatorate, iar nu aplicarea instituției răspunderii civile delictuale.

Art. 1535 alin. (1) teza I NCC instituie prezumția că, ori de câte ori un creditor a fost lipsit de folosința sumei de bani datorate de debitor, el a suferit un prejudiciu al cărui cuantum l-a evaluat legal. De altfel, apreciem că noțiunea de dobândă legală aferentă sumelor de bani neplătite la scadență este echivalentă „indemnizației creditorului pentru folosința pe care bunul i-o putea procura”, ce cade în sarcina celui obligat la restituirea prestației, atunci când a fost de rea-credință sau cauza restituirii îi este imputabilă, în sensul art. 1645 alin. (2) NCC.

Constată, de asemenea, că prima instanță nu a încălcat autoritatea de lucru judecat a sentinței arbitrale nr. 4/2021, în sensul că nu a reîncadrat juridic situația de fapt analizată deja în cadrul dosarului arbitral nr. x/2020 și nu a aplicat un regim juridic distinct.

Prin sentința arbitrală sus-arătată, s-a admis o acțiune în repetițiune plată nedatorată și, ca urmare a reținerii imputabilității primirii plăților în persoana lui *accipiens*, a fost obligat acesta la plata dobânzii legale penalizatoare de la data introducerii acțiunii arbitrale. Or, în prezenta cauză, în deplină concordanță cu dezlegările jurisdicționale anterioare, *accipiens* a fost obligat la plata dobânzii legale penalizatoare încă de la data primirii plăților, reținându-se că scadența obligației de restituire se identifică cu momentul primirii respectivelor sume, întrucât a cunoscut chiar de la acel moment natura nedatorată a plăților, fiind de rea-credință, și că pârâta se află de drept în întârziere. Așadar, a făcut aplicarea regulilor de restituire a prestațiilor în cazul plății nedatorate, valorizând consecințele relei-credințe a debitorului obligației de restituire.

Altfel spus, instanța nu a aplicat instituția răspunderii civile delictuale și nu a apreciat incidența unui regim juridic distinct de cel care a făcut obiectul primei judecăți. De altfel, întregul eșafodaj al construcției juridice formulate de recurentă se sprijină pe considerentul tribunalului arbitral potrivit căruia sunt incidente prevederile art. 1523 alin. (2) lit. e) NCC, astfel că *accipiens* este de drept în întârziere. Or, acest considerent este inutil în raționamentul logico-juridic ce fundamentează soluția, întrucât, pentru a fi acordate daune-interese (inclusiv daune-interese moratorii, cum este dobânda legală penalizatoare în discuție) nu este necesară punerea în întâr-

ziere a debitorului, așa cum rezultă din prevederile art. 1522 alin. (4) NCC. Mai mult, art. 1535 alin. (1) NCC instituie regula curgerii de drept a dobânzilor moratorii pentru executarea cu întârziere în cazul obligațiilor bănești, fiind suficientă, prin urmare, stabilirea scadenței obligației în fundamentarea soluției.

Față de considerentele ce precedă, potrivit art. 496 alin. (1) NCPC, a respins recursul, ca nefondat.

2. Contract de împrumut. Restituirea sumei împrumutate. Sechestrul asigurător. Limitele verificărilor permise instanței. Considerente indiferente (supraabundente). Inexistența autorității de lucru judecat în privința lor

NCPC, art. 430 alin. (2), art. 431 alin. (2), art. 953

Regula în procedura sechestrului asigurător este că nu se discută fondul litigiului, în doctrină chiar spunându-se uneori că hotărârea prin care se înființează sechestrul nici măcar nu s-ar bucura de autoritate de lucru judecat.

Când însă instanța, dovedind zel procedural, nu se mărginește la a verifica îndeplinirea condițiilor stabilite prin prevederile art. 953 NCPC, ci face aprecieri inclusiv cu privire la fondul raporturilor juridice dintre părți, toate aceste dezlegări sunt neavenite, ele excedând limitelor de verificare specifice procedurii sechestrului. Într-o asemenea situație, respectivele considerente trebuie apreciate ca aparținând categoriei celor indiferente/supraabundente, deci care, prin caracterul lor neavenit, nu dobândesc privilegiul autorității de lucru judecat, ele neavând vocația de a susține dispozitivul hotărârii, în sensul prevederilor art. 430 alin. (2) NCPC.

Astfel fiind, instanța face o greșită interpretare și aplicare a prevederilor art. 431 alin. (2) NCPC dacă recunoaște autoritate de lucru judecat dezlegărilor date în procedura specială a sechestrului asigurător cu privire la fondul raporturilor juridice dintre părți.

I.C.C.J., s. I civ., dec. nr. 744 din 31 martie 2022, www.iccj.ro

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Cluj la 24 octombrie 2019 sub nr. x/2019, reclamantul A., în contradictoriu cu pârâții B. și C., a solicitat ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună: obligarea acestora la plata sumei de 650.000 de lei reprezentând împrumut nerestituit din bunurile comune ale acestora, iar în măsura în care creanța nu va fi acoperită din bunurile comune, obligarea pârâților, în

solidar, la restituirea diferenței creanței din bunurile proprii; în subsidiar, obligarea, în solidar, a părâților la plata sumei de 650.000 de lei reprezentând plată nedatorată și îmbogățire fără justă cauză; obligarea părâților la plata dobânzii legale penalizatoare aferente sumei de 650.000 de lei, în cuantum de 82.836,16 lei până la data introducerii acțiunii, precum și în continuare, până la data plății efective a creanței; obligarea părâților la plata ratei inflației aferente sumei de 650.000 de lei, în cuantum de 64.575 de lei până la data introducerii acțiunii, precum și în continuare, până la data plății efective a creanței.

Prin sentința civilă nr. 344/2020, Tribunalul Cluj, Secția civilă, a hotărât următoarele: a respins excepția lipsei calității procesuale pasive a părâtului C.; a admis, în parte, cererea de chemare în judecată și a obligat părâtii la plata sumei de 450.000 de lei reprezentând împrumut nerestituit, precum și la plata dobânzii legale calculate de la data scadenței (31 martie 2017) și până la data plății efective a debitului, din bunurile comune, iar în măsura în care creanța nu va fi acoperită din bunurile comune, i-a obligat, în solidar, la restituirea diferenței împrumutului din bunurile proprii; a obligat părâtii la plata sumei de 200.000 de lei reprezentând împrumut nerestituit, precum și la plata dobânzii legale calculate de la data scadenței (15 aprilie 2017) și până la data plății efective a debitului, din bunurile comune, iar în măsura în care creanța nu va fi acoperită din bunurile comune, i-a obligat, în solidar, la restituirea diferenței împrumutului din bunurile proprii; a respins cererea privind obligarea părâților la plata ratei inflației.

Prin decizia civilă nr. 98/A/2021, Curtea de Apel Cluj, Secția I civilă, a respins, ca nefondat, apelul.

Decizia de apel a fost atacată pe calea recursului de către părâtii B. și C. *Recursul este fondat.*

Pentru a decide că apelul declarat de părâtii B. și C. împotriva sentinței civile nr. 344/2020 a Tribunalului Cluj este nefondat, instanța de apel s-a întemeiat, exclusiv și hotărâtor, pe dezlegările făcute în cuprinsul deciziei civile nr. 284/A/2019 a Curții de Apel Cluj, pronunțată în dosarul nr. x/2019, prin care au fost respinse apelurile declarate de părâtii B. și C. împotriva sentinței civile nr. 196/CC/2019 a Tribunalului Cluj. Prin această din urmă sentință civilă, Tribunalul Cluj a admis în parte cererea formulată de reclamantul A. în contradictoriu cu părâtii B. și C., dispunând, prin întemeiere pe dispozițiile art. 953 alin. (1) și art. 954 alin. (2) NCPC, instituirea sechestrului asiguratoriu asupra bunurilor mobile și imobile ale părâților până la concurența sumei de 650.000 de lei, stabilindu-se în sarcina reclamantului obligația de a plăti o cauțiune în sumă de 6.500 de lei. Această sentință a fost menținută în totul prin decizia civilă nr. 284/A/2019 a Curții de Apel Cluj, mai sus evocată.

În prezentul proces, instanța de apel a apreciat că este legal și necesar să țină seama de dezlegările făcute prin această decizie civilă cu privire la natura și particularitățile raporturilor juridice stabilite între părâți, considerând că aceste dezlegări sunt înzestrate cu autoritate de lucru judecat, putând fi valorificat efectul pozitiv al acestora, în sensul prevederilor art. 431 alin. (2) NCPC, ele având natura unor „considerente decizorii”, astfel că, prin forța prevederilor art. 431 alin. (2) NCPC, se impun în prezentul litigiu.

De aici concluzia instanței de apel că „(...) se poate constata cu evidență că prin această decizie a Curții de Apel Cluj s-au tranșat definitiv aspectele care au fost invocate de părâți și prin apelul pendinte, după cum urmează: în cauză se aplică Codul familiei, nu noul Cod civil, având în vedere că părțile s-au căsătorit anterior anului 2009 (căsătorie încheiată în 1973); că părâta B. nu a dovedit că părțile sociale ale SC D. SRL, societate înființată în timpul căsătoriei părâților, ar fi fost dobândite din bunuri proprii ale acestei părâte, ceea ce înseamnă că se aplică regimul comunității de bunuri; că prin extrasele de cont aflate la dosarul nr. x/2019 al Tribunalului Cluj s-a făcut dovada că reclamantul A. a virat în contul părâtei B. diferite sume de bani; că suma de bani împrumutată de părâta B. a servit administrării și conservării unor bunuri comune ale soților, respectiv bunuri cu care au fost dobândite părțile sociale deținute de părâta B. în cadrul SC D. SRL; că în ordinul de plată prin care reclamantul a virat banii către părâta B. a fost menționată și data scadenței restituirii acestor bani; că părțile sociale ale SC D. SRL au fost dobândite din bunuri comune ale soților părâți B. și C.; că în cauză sunt incidente prevederile art. 32 alin. (1) lit. a) C. fam., iar nu ale art. 32 alin. (1) lit. c) C. fam.; că, potrivit art. 30 alin. (3) C. fam., «calitatea de bun comun nu trebuie să fie dovedită» și că, potrivit art. 31 alin. (1) lit. f) C. fam., «nu sunt bunuri comune, ci bunuri proprii ale fiecărui soț valoarea care reprezintă și înlocuiește un bun propriu sau bunul în care a trecut această valoare»; că, potrivit art. 32 alin. (1) lit. a) C. fam., «soții răspund cu bunurile comune pentru cheltuielile făcute cu administrarea oricăruia dintre bunurile lor comune»; că realitatea operațiunii juridice a împrumutului acordat de reclamant părâtei B., prin virarea respectivelor sume în contul acesteia, prin indicarea în concret a sumelor virate și a datei scadenței în chiar ordinele de plată prin care s-au făcut viramentele, rezultă din conținutul acestor ordine de plată; că reclamantul are o creanță constatată în scris, certă și exigibilă, pentru toate sumele de bani acordate cu titlu de împrumut prin ordinele de plată expres enumerate în considerentele deciziei; că în speță s-a aplicat prezumția comunității de bunuri cu privire la bunurile necesare cu privire la care au fost dobândite părțile sociale ale societății; că părțile sociale ale părâtei B. în cadrul SC D. SRL au fost dobândite din bunuri comune; că în

speță operează mandatul tacit între soți, conform art. 35 alin. (2) C. fam., în situația actelor de administrare, de folosință și de dispoziție cu privire la bunurile comune”.

În consecință, instanța de apel a concluzionat că „apărărilor sau criticile de care se prevalează pârâții-apelanți în cuprinsul prezentului apel au fost deja analizate și tranșate în mod definitiv prin decizia civilă nr. 284/A/2019, pronunțată în dosarul nr. x/2019”.

Văzând, așadar, că în prezentul proces instanța de apel nu a realizat o proprie analiză a susținerilor și apărărilor părților, apreciind că este necesară și suficientă fructificarea unor dezlegări cuprinse în considerentele deciziei civile nr. 284/A/2/2019 a Curții de Apel Cluj, Înalta Curte de Casație și Justiție înțelege a menționa că, pentru motivele ce se vor arăta în continuare, întemeierea pe dezlegările făcute prin precedenta decizie apare ca nelegală.

Este în afara oricărei îndoieli că sentința civilă nr. 196/CC/2019 a Tribunalului Cluj și decizia civilă nr. 284/A/2019 a Curții de Apel Cluj au fost pronunțate în legătură cu cererea reclamantului A. de înființare a sechestrului asigurător asupra unor bunuri ale pârâților B. și C., în scopul de a proteja realizarea creanței sale ce face obiectul prezentului proces. Astfel fiind, este esențial a avea în vedere că dezlegările făcute prin decizia civilă nr. 284/A/2019 a Curții de Apel Cluj își au rațiunea și justificarea exclusiv în legătură cu soluționarea cererii de sechestrul asigurător formulate de reclamant.

Potrivit dispozițiilor art. 952 NCPC, „Sechestrul asigurător constă în indisponibilizarea bunurilor mobile sau/și imobile urmăribile ale debitorului aflate în posesia acestuia sau a unui terț în scopul valorificării lor în momentul în care creditorul unei sume de bani va obține un titlu executoriu”.

În ceea ce privește condițiile de înființare a sechestrului asigurător, art. 953 NCPC stabilește, în cuprinsul alin. (1), că „Creditorul care nu are titlu executoriu, dar a cărui creanță este constatată în scris și este exigibilă, poate solicita înființarea unui sechestrul asigurător asupra bunurilor mobile și imobile ale debitorului, dacă dovedește că a intentat cerere de chemare în judecată. El poate fi obligat la plata unei cauțiuni în cuantumul fixat de către instanță”, iar în cuprinsul alin. (2) că „Același drept îl are și creditorul a cărui creanță nu este constatată în scris, dacă dovedește că a intentat acțiune și depune, odată cu cererea de sechestrul, o cauțiune de jumătate din valoarea reclamată”.

Sub aspectul procedurii de soluționare a cererii de sechestrul asigurător, art. 954 NCPC prevede, în alin. (2), că „Instanța va decide de urgență în camera de consiliu, fără citarea părților, prin încheiere executorie, stabilind suma până la care se încuviințează sechestrul, fixând totodată, dacă este

cazul, cuantumul cauțiunii și termenul înăuntrul căruia urmează să fie depusă aceasta”, iar în alin. (3) că „(...) Încheierea este supusă numai apelului, în termen de 5 zile de la comunicare, la instanța ierarhic superioară. Apelul se judecă de urgență și cu precădere, cu citarea în termen scurt a părților”.

Analiza dispozițiilor legale mai sus arătate, dar și, în integralitatea lor, a tuturor acelor care reglementează sechestrul asigurător trimite la concluzia că acesta reprezintă un instrument procesual dedicat asigurării drepturilor de creanță care se valorifică pe calea unei acțiuni civile, îngăduindu-i creditorului să obțină, cu mijlocirea instanței de judecată, luarea unor măsuri de indisponibilizare și de conservare a unor bunuri ale pretinsului debitor, astfel încât să nu fie periclitată realizarea efectivă a drepturilor creditorului la momentul executării silită a hotărârii ce se va pronunța cu privire la fondul dreptului creditorului.

Prevederile art. 953 alin. (1) și (3) NCPC, sus-evocate, trimit cu suficientă evidență la concluzia că soluționarea unei cereri de înființare a sechestrului asigurător nu trebuie să se sprijine pe analiza – pe fondul lor și a detaliilor de fapt și de drept care le caracterizează – a raporturilor juridice dintre părți, fiind suficient a verifica dacă au fost sau nu îndeplinite doar acele condiții stabile prin prevederile art. 953 alin. (1) și (2) NCPC privitoare la existența unui proces principal care să aibă ca obiect realizarea creanței, la dovedirea creanței și, după caz, la plata cauțiunii. În mod excepțional, înființarea sechestrului s-ar putea dispune și în condițiile afirmate de art. 953 alin. (3) NCPC, însă și în acest caz elementele supuse verificării nu privesc fondul raporturilor juridice dintre părți, acestea trebuind analizate și cercetate în procesul principal.

În considerarea acestor elemente de particularitate privitoare la condițiile înființării lui și, totodată, subsumat intenției de a asigura o protecție cât mai grabnică a drepturilor creditorului (spre a se evita orice periclitare a acestora cauzată de soluționarea cu întârziere a cererii de sechestr), art. 954 NCPC impune, între altele, ca judecata cererii de sechestr să se facă, înaintea primei instanțe, de urgență și fără citarea părților, în camera de consiliu și printr-o încheiere executorie [alin. (2)]; pentru identitate de rațiune și aproape similar în plan procedural, judecata în apel trebuie, și ea, realizată de urgență și cu precădere, însă cu citarea (dar în termen scurt, deci nu în termenul comun, mai dilatoriu) a părților.

Toate aceste particularități de reglementare îi conferă procedurii sechestrului asigurătoriu un profil propriu, justificând cuprinderea ei între procedurile speciale, fiind vădită intenția legiuitorului de a asigura o judecată rapidă, consolidată, în planul protejării drepturilor creditorului, de caracterul executoriu al încheierii prin care prima instanță admite cererea, dispunând

înființarea sechestrului. Tot astfel și subsumat aceluiași rațiuni trebuie înțelese și specificul și limitele verificărilor făcute de instanță, fiind oportun – și în spiritul legii – ca acestea să se limiteze la cercetarea condițiilor fixate prin prevederile art. 953 NCP.

În același timp însă – ca o consecință implicită, dar certă a acestor particularități procedurale –, devine limpede că, atâta vreme cât judecata unei cereri de sechestr asigurător (inclusiv judecata căii de atac a apelului, când aceasta este declarată) se realizează de urgență, deci în termene care trebuie să fie foarte scurte, fără citarea părților înaintea primei instanțe, iar în apel cu citarea lor în termen scurt, și, totodată, în condițiile în care termenul de apel este unul special (de doar 5 zile, deci mult abreviat în raport cu cel de drept comun, a cărui durată este de 30 de zile), se impune în mod firesc concluzia că o asemenea judecată nu ar putea oferi, pentru situația în care instanța și-ar dori totuși să cerceteze și alte aspecte ale cauzei – inclusiv dintre acelea care ar viza o cunoaștere mai detaliată a raporturilor juridice dintre părți –, condiții cu adevărat suficiente și oportune unei asemenea cunoașteri, care să satisfacă exigențele care în mod obișnuit sunt asociate dreptului la un proces echitabil, în sensul prevederilor art. 6 par. 1 din Convenția europeană a drepturilor omului și ale art. 6 alin. (1) NCP.

Fără a stăruii, Înalta Curte amintește doar că realizarea efectivă a dreptului la apărare și asigurarea în concret a contradictorialității în beneficiul părților, precum și, pentru instanță, asigurarea cadrului necesar realizării unei verificări jurisdicționale complete în ceea ce privește fondul raporturilor juridice dintre părți impun, cu necesitate, un alt regim procedural decât acela caracterizat prin urgență, neparticiparea părților la judecata în primă instanță sau abrevierea unor termene procedurale.

În considerarea unor asemenea rațiuni și argumente s-a afirmat în doctrină și în jurisprudență (inclusiv sub fostul Cod de procedură civilă) că în cadrul sechestrului asigurător nu se discută fondul litigiului, spunându-se uneori și că hotărârea prin care se înființează sechestrul nici măcar nu s-ar bucura de autoritate de lucru judecat.

Când însă, precum prin decizia civilă nr. 284/A/2019 a Curții de Apel Cluj (căreia instanța de apel din prezentul proces i-a atribuit un rol fundamental, în virtutea dezlegărilor cuprinse în considerentele ei), instanța, dovedind zel procedural, nu se mărginește la a verifica îndeplinirea condițiilor stabilite prin prevederile art. 953 NCP, ci face aprecieri inclusiv cu privire la fondul raporturilor juridice dintre părți, devine necesar a considera, din rațiunile expuse mai sus, că toate aceste dezlegări sunt neavenite, ele excedând limitelor de verificare specifice procedurii sechestrului. Într-o asemenea situație, respectivele considerente trebuie apreciate ca aparținând categoriei

celor indiferente/supraabundente, deci care, prin caracterul lor neavenit, nu dobândesc privilegiul autorității de lucru judecat, ele neavând vocația de a susține dispozitivul hotărârii, în sensul prevederilor art. 430 alin. (2) NCPC.

Astfel fiind, rezultă că, în prezentul proces, instanța de apel a făcut o greșită interpretare și aplicare a prevederilor art. 431 alin. (2) NCPC atunci când a recunoscut autoritate de lucru judecat dezlegărilor făcute, prin decizia civilă nr. 284/A/2019 a Curții de Apel Cluj, cu privire la fondul raporturilor juridice dintre părți. Pe cale de consecință, instanța de apel a greșit și atunci când nu a înțeles să ofere o proprie analiză susținerilor și apărărilor părților, deși această analiză, în sus-menționatele circumstanțe ale cauzei, era necesară.

Se impun, așadar, admiterea recursului în baza prevederilor art. 496 alin. (2) și art. 497 alin. (1) NCPC, casarea deciziei și trimiterea apelului spre rejudecare la aceeași curte de apel, căci, în concret, fondul cauzei a rămas necercetat. În rejudecare, se vor analiza toate susținerile și apărările părților privitoare la raporturile juridice dintre ele, în relație cu efectul devolutiv al apelului și, după caz, cu observarea limitelor acestuia.

3. Acțiune în pretenții întemeiată pe răspunderea civilă delictuală, analizată și respinsă pe fond. Promovarea unei noi acțiuni privind aceleași pretenții, întemeiată pe îmbogățirea fără justă cauză. Inadmisibilitate

NCPC, art. 430, art. 431
NCC, art. 1345, art. 1348, art. 1349

Câtă vreme acțiunea întemeiată pe instituția răspunderii civile delictuale exercitată de reclamant în precedentul proces, privitoare la aceleași pretenții, a constituit un demers procedural util și admisibil, însă neîntemeiat pe fondul lui, deci sub aspectul justeții pretențiilor formulate, exercitarea ulterioară a unei noi acțiuni în justiție în legătură cu aceleași sume de bani, sub forma unei acțiuni în îmbogățire fără justă cauză, apare ca inadmisibilă.

I.C.C.J., s. I civ., dec. nr. 690 din 31 martie 2022, www.iccj.ro

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la 26 februarie 2016 pe rolul Tribunalului Arad, Secția I civilă, reclamantii A. și B., prin mandatar, au solicitat obligarea, în solidar, a pârâților SC C. SRL, D. și E. la plata sumelor de 210.000 de euro și 77.800 de dolari americani, în echivalent în lei la cursul Băncii Naționale a României din data plății.